

A kerepesi temetőben.

Irtá: Mészáros Sándor.

A márványsírok néztek fehéren, csendbe,
Sütött a hold, az este már leszállt.
Mellettem állt a Mult, a nagy sírásó,
Hogy elmutassa Nekropoliszát.
— Idegen vagy úgy-e zarándok, itten?
Szólt s mint rege úgy zengett a szava,
Mig távolból dübörgött egyre halkan
A bulvardok, nagy körútak zaja.

— Zarándok vagyok úgy van és ismeretlen,
Messze nyugatra van az én hazám,
Hol egy költő megszállott egykor régen,
Mint Homérosz a kies Ithakán
Pihenni s mert hazahozta a honvágy,
Aztán eltűnt. De egy oltárt hagyott
Örök eszmék áldozati helyéül —
Nem ismernéd őt? Frankenburg Adolf.

Virágot hoztam. Szívének és kezének,
Mik itt porladnak — mondják — valahol;
Minálunk nincs csak egy ibolyás útja
Az erdön, hol legtöbb madár dalol.
Virágot küldtek a költő ligetéből,
Immorfeltt, mely mindig virul, ragyog,
Eszmény az, mit egykor ők melengettek,
Mig átzúgtak rajtunk nagy viharok.

— Ünnepeltek hát — szólt a vén sírásó —
A multakat fölászni jöttetek,
(A sírkeresztek néztek fehéren, csendbe
S az agg hangja borúsan reszketett)
Mit mondjak én, ki a sírokat járom,
Kinek neve zordon, mint a Halál
Kapúja, hol koporsók, álmok roncsa
Összetorlódva véghatáron áll!

Az élet: semmi. — Hát a munka? kérdém —
Csak addig él, amíg szívünk dobog,
Volt bár a szív villámokat cikázó:
Egy hajnalon sáppadtan elroboz.
Mint elzúgott villáma Negyvennyolcnak,
S hol a könny, mi erre következett:
Hol van Arany, Frankenburg halk siráma?
Egy hallgatás, miként e sírkövek...

Dicsőség, hír? Semmi! Pár koldús óra.
Nézz vissza: ott az élők városa
— S fájó gesztussal intett vissza hátra —
Hallod, mit zúg a bulvardok dala?
Félszázada sincs, hogy az író meghalt,
A rózsaszál harmincszor hervadott,
Pár utat tett néhány vándormadár csak —
S már nem tudják: ki Frankenburg Adolf.

— Mit mondjak hát, ki ünnepelni jöttem,
S hitvallást fenni küldötték ide,
Lángot vinni az ünneplő oltárra,
Mely a magyar szív ősi tűzhelye.
Hitért jöttem az álmok e kertjébe
A sírokhoz, mit beragyog a mult —
S im rámnézett a szomorú aggastyán
S két nagy szemén a régi fény kigyúlt:

Hazugság volt, mást mondj és hirdesd fennen:
Hogy mulandó a bulvardok zaja;
Minden meghal, csak egy marad örökké:
Az anyanyelv és a költő dala!
Hozd koszorúd. És sáppadt-fehér ujjá
Egy elhagyott sírdombra mutatott,
Régi kereszt nézett rám halkan, csendbe...
Rá volt írva: „Frankenburg Adolf.“

